

Opinion

Terror kan hverken forklares eller forsvares. Men i kampen mod terroristerne overser vi de tusindvis af uskyldige, der lige nu desperat forsøger at finde et helle i bomberegnen.

ÖZLEM CEKIC

Jeg har været ramt af chok siden Hamas' angreb mod civile uskyldige i Israel i lørdags. Jeg har besøgt både Israel og Palæstina mange gange. Jeg har begge steder venner, der arbejder utrætteligt for fred. Det har ofte været fra dem, jeg har set lysglimt i en ellers mørk og nedslående fortælling. I øjeblikket er deres øjne blanke og smerte ubærlig. De billeder, der fylder i medierne, er hjerteskrærende.

Som generalsekretær for Brobyggerne vil jeg som udgangspunkt altid blande mig i debatten, når terror skaber grøfter mellem befolkningsgrupper, som lørdagens terrorhandlinger allerede gør herhjemme. Men jeg er blevet frarådet at sige noget, fordi konflikten er så betændt. Uanset standpunkt vil jeg blive misforstået og kritiseret, har nogle i min omgangskreds forsikret mig om.

I døgndrift har jeg med blødende hjerte fulgt med i danske og udenlandske medier. Jeg har læst utallige tråde på Facebook og andre sociale medier. Fronterne er ganske forventeligt trukket hårdt op. Ingen holder sig for god til at bruge de værste glosor over for jøder eller palæstinensere.

Det er i sig selv bekymrende. Mindst lige så bekymrende er de mange med mellem-østlig baggrund, der forsvarer Hamas' bestialske handlinger med den begrundelse, at »staten Israel jo ikke selv er bedre«. Den form for argumentation kender jeg som kurder kun alt for godt. Jeg hører den tit fra PKK-tilhængere.

I PKK betragter man også sig selv som soldater i en modstandskamp. Målet er frihed, og hvis den frihed skal opnås på bekostning af uskyldige liv, ja, så helliger midlet altså målet, gentager de igen og igen.

Men hvad er egentlig pointen med den form for rationalisering over vold og terror?

Intet kan retfærdiggøre drab på børn, kvinder, ældre, unge - eller generelt uskyldige mennesker. Hamas gik målrettet efter civile. De dræbte og skændte ligene. Det ved vi, fordi de - stolte over deres handlinger - filmede det hele og postede det, så hele verden kunne se det.

Hvis ikke vi kan sige fra over for så

Det er muligt at give plads til smerten uden at grave grøfterne dybere

åbenlys en ringeagt for menneskelivet, hvad kan vi så sige fra over for?

Jeg føler et stort ansvar for at sige det højt. Jeg er ikke så blåøjet, at jeg tror, at det på nogen måde vil stoppe krigen. Men hvis ikke vi kan blive enige om at sige fra over for så grusomme forbrydelser som dem, vi var vidne til i lørdags, så befinder vi os på et alvorligt moralsk skråplan.

Det burde være indlysende, at det ikke er et spørgsmål om, »hvem man holder med«. Jeg holder altid med civilbefolkningen og freden. Det betyder, at min indfølelse heller ikke stopper ved grænsen mellem Israel og Gaza. Det gør ondt i mig at se en mor miste sine børn - uanset om hun er jøde eller palæstinenser. Det er mit medmenneske uanset hvad.

Det burde være indlysende, at det ikke er et spørgsmål om, »hvem man holder med.«

Terroristernes primære mål er at bruge volden til at gennemtvinge politiske forandringer. Det sekundære formål er at skabe frygt og fjendebilleder. Når jeg læser de sociale medier, kan jeg desværre konstatere, at mange hopper i med begge ben, når et helt folk kan gøres til genstand for vrede og frustrationer.

På den ene side bliver »palæstinenser« synonym for »Hamas«, mens »jøde« bliver det for »besætter«. Disse etiketter er med til at dæmonisere og dehumanisere helt almindelige jøder og palæstinensere.

På den anden side tror mange fejlagtigt, at når man er imod de ulovlige bosættelser, så er det, fordi man støtter terror. Eller når man udviser sympati med de civile tab i Israel, så er det, fordi man er ligeglad med palæstinenserne. I kampen mod terroristerne overser vi de tusindvis af uskyldige, der lige nu desperat forsøger at finde et helle i bomberegnen.

Politikerne gentager altid, når der er en konflikt eller krig i udlandet, at den ikke skal eksporteres til Danmark. Det lyder i mine ører naivt, da mennesker ikke er øde øer, men er forbundet på kryds og tværs af landegrænser. Vi skal have mod til herhjemme at give plads til, at man kan sørge over det uskyldige unge menneske, der koldblodigt bliver myrdet under en koncert i Israel - eller bombet under en aftensmad i Gaza.

En overlæge sagde engang til mig, at det, vi ikke taler om, bliver vi syge af. Den sygdom har vist sig i uhyggelige afskygninger på de sociale medier. Men har vi da ikke talt om smerterne? Jo, men ikke med hinanden. Vi har talt ud i vores ekkokamre.

Jeg vil fastholde, at det er muligt at give plads til smerten, sorgen og følelserne uden af den grund at grave grøfterne dybere. Det kræver, at vi lytter til hinanden, er til stede for de pårørende og kan møde dem med omsorg, kærlighed og sympati. Uanset om de er palæstinensere eller jøder.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet